

egnede sig til Lovgivningsmagtens Behandling. Det kan kun glæde mig, at Indenrigsministeren senere har faaet en anden Opfattelse paa dette Punkt.

Hans Nielsen: De, der har læst Folketingets Forhandlinger ved denne Sags første Behandling dér, har vist sagt til sig selv: der vil ske store Ændringer med dette Lovforslag, inden det kommer gennem Folketinget. Efter den store Kritik, som blev rettet mod Medlemmer af dette Ting, og mod de Ændringer, der blev indført her i Tinget i Fjor, maatte man sige dette til sig selv. Men naar man saa ser paa Lovforslaget, som det foreligger, maa man spørge sig selv: hvad betød dog al den Kritik, som ogsaa Indenrigsministeren gav sin Tilslutning, naar der dog alligevel ikke er indført videre væsentlige Ændringer i Lovforslaget? Jeg skal ikke kritisere, at der ikke blev indført større Ændringer i den Retning, i hvilken Kritiken lød, thi jeg mener f. Eks., at det vilde være en Forringelse, hvis man var gaaet til i § 8 at forandre det 7-Tal, som særlig blev kritiseret. I Lovforslaget i Fjor stod der dér et 8-Tal, og det hele, der skete med denne Paragraf, var, at det blev sat ned til 7 — det drejer sig om de Tillæg til Præmierne, som opføres i Balancen. Det var saamænd ikke nogen stor Ændring, men Grunden var den, at vi her i Tinget var inde paa, at vi først og fremmest skulde sikre de forsikrede, saa at de kunde faa det, de var forsikrede for, naar det en Gang tilkom dem at faa Beløbet udbetalt, at der ikke gik for meget ud i Udbytte til Aktionærerne, at ikke Kassen, om jeg saa maa sige, skulde være tom, naar Beløbet skulde udbetales. Det var dette, man tænkte paa, og det er jo den Tanke, som Gang paa Gang har været fremme paa Rigsdagen, baade i det andet høje Ting og her i Tinget, at man fremfor alt skulde passe paa, at Aktiverne i Balancen ikke blev sat højere, end at de virkelig var til Stede. Jeg vil i denne Forbindelse sige, at jeg er enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i Ønsket om at faa oplyst, hvor mange af de nytegnede Forsikringer der holder i ret lang Tid, hvor mange der gaar ud efter 1 eller 2 Aars Forløb; thi hvis det er saa, at mange af dem gaar bort, fordi vedkommende ikke betaler deres Forsikringer og derfor slettes uden at faa noget Vederlag; er det jo i høj Grad uheldigt at sætte for store Aktiver op for Fremtiden, paa Fremtidens Nettopræmie. Der er her Tale om Tillæget til den Nettopræmie, hvoraf der kan opføres Aktiver i Balancen. Jeg tror,

det vil være rigtigt at være forsigtig ogsaa med Forsikringslovgivningen i den Tid, vi lever i. Det er her som alle Vegne om at gøre at passe paa, at de Penge er til Stede, som med Rette kan kræves af Samfundsborgerne.

Som sagt, man skulde tro, der var sket store Ændringer i dette Forslag, efter den Kritik, der blev rettet mod forskellige Paragraffer. Men nej, det er der dog ikke, og dermed kunde det næsten se ud, som om Ordførerne her i Landstinget har haft Ret og den kritiske Ordfører i Folketinget Uret. Det er rigtigt nok, som det er sagt af andre Ordførere, at det er det Parti, jeg tilhører, han er Ordfører for, men selv om han taler som en forsikringskyndig Mand, mener jeg dog, at andre Medlemmer ogsaa har Ret til at have deres Mening, selv om de ikke hører til de forsikringskyndige Mænd. Jeg mener, vi hver for sig har den Pligt at følge vor Overbevisning i de forskellige Sager. Det vil jeg for mit Vedkommende have Lov til, og jeg tror nok, ærede Medlemmer er enige med mig i, at saadan bør det være.

Det forbavser mig noget, at den højt-ærede Minister, som var enig med mig og mit Parti og med sit eget Parti om det Ændringsforslag, vi stillede i Fjor, har villet støtte den Kritik, der er blevet rettet mod disse Bestemmelser. Men det var vel ogsaa nok med Indenrigsministeren, som det var med Folketingsmand Gamborg: de har været med til at lave det Forslag, som blev forelagt Landstinget i Fjor, og de havde det som saa mange: at de syntes, det Resultat, de var kommet til, var det bedste. Det er selvfølgelig ogsaa rigtigt, ellers kunde det jo ikke være deres egen Overbevisning, Resultatet var udgaaet af. Men andre kan ogsaa have en Mening, og efter Forhandlingerne i Udvalget her i Fjor lykkedes det at komme saa vidt til Enighed, at der kun var eet Punkt, hvorom der blev foretaget Afstemning. Dette Resultat mener jeg var godt. Det var efter min Mening et Resultat, man kunde være bekendt at føre til Folketinget, og det viser sig ogsaa, at Folketinget har forstaaet, at det var rigtigt; ellers havde det vel ikke vedtaget det samme. De Ændringer, der er foretaget i det andet høje Ting, er mest redaktionelle eller Smaaændringer, som ingenting betyder. F. Eks. har Ændringen til § 8 efter min Mening ingen Betydning. Om der staar „til Dækning“ eller „inden for Beløbet“, har lige meget at sige. Saaledes kunde der nævnes adskilligt. Jeg skal imidlertid ikke paa dette sene Tidspunkt trætte Tinget, men